

På grund af det ändrade skick, i hvilket denna fråga kommit, får jag hemställa,

att Riksdagen ville för inlösande af ifrågavarande del af den så kallade Korsbetningen anslå den erforderliga summan af 5,100 kronor.

Stockholm den 25 januari 1906.

K. H. Gez. von Schéele.

I motionen instämma:

K. J. Larsson.

M. E. Svallingson.

N:o 117.

Af herr **E. D. W. Martin**, om tillägg till förordningen angående verkställighet i vissa fall af straff, ådömdt genom icke laga kraft ägande utslag, den 30 maj 1873.

Genom kungl. förordningen angående verkställighet i vissa fall af straff, ådömdt genom icke laga kraft ägande utslag, den 30 maj 1873, har förordnats, att, där »den, som blifvit dömd till straffarbete på viss tid eller till fängelse och skall hållas häktad i afbidan därå, att det öfver honom fällda utslag vinner laga kraft, icke besvärat sig öfver utslaget inom den för ändringssökande föreskrifna tid, eller — — — — före besvärstidens utgång» i stadgad ordning »förklarar sig nöjd med utslaget och villig att undergå den ådömda bestraffningen; då bör straffet genast gå i verkställighet utan hinder af åklagares eller målsägandes besvär».

Vid formuleringen af detta ännu i kraft varande stadgande synes man hafva förbisett, att enligt 60 § af kungl. förordningen om krigsdomstolar och rättegången därstädes den 11 juni 1868, äfven den af manskapet vid krigsmakten, som för rymning ålagts arreststraff, skall hållas häktad.

Häraf har nu blifvit en följd, att den, som för rymning dömts till arreststraff, får sitta häktad under tiden till dess utslaget vinner laga kraft.

Det är uppenbart, att ett dylikt förhållande icke kan stå i öfverensstämmelse med rättvisans fordringar.

I känslan af att kungl. förordningen den 30 maj 1873 i ifrågavarande hänseende företett en lucka, som måste fyllas, har man i praxis sökt ernå ett tillfredsställande resultat genom att tillämpa nämnda kungl. förordning äfven å det fall, hvarför redogörelse lämnats. De i denna riktning gjorda försöken hafva emellertid städfjats genom ingripande, på sätt i afskrift bilagda skrifvelse utvisar, från krigsfiskalsämbetets sida. Och har man därefter funnit sig i att tillämpa ifrågavarande stadgande efter dess ordalydelse.

För att om möjligt vinna ändring i detta otillfredsställande sakförhållande, får jag härmed hemställa om det tillägg till ofvannämnda kungl. förordning af den 30 maj 1873, att äfven den, som blifvit ålagd arreststraff och skall hållas häktad intill dess utslaget kan gå i verkställighet, måtte, därest han förklarar sig nöjd med utslaget, genast få undergå den honom ådömda bestraffning.

Stockholm den 25 januari 1906.

Erik Martin.

Afskrift.

Sb:ns D. N:o 243/1901.

Krigsfiskalsämbetet.

Till stationsbefälhafvaren vid kungl. flottans station i Stockholm.

Enär vid granskning af förteckningar öfver fångar uti flottans stations i Stockholm häkte för 1900 års fjärde kvartal har befunnits, att i åtskilliga fall stationskrigsrättens utslag, hvarigenom någon blifvit dömd att undergå disciplinstraff, till verkställighet befordrats förr än utslaget vunnit laga kraft, får krigsfiskalsämbetet härigenom erinra, att bestämmelserna i kungl. förordningen den 30 maj 1873 angående verkställighet i vissa fall af straff ådömdt genom icke laga kraft ägande utslag, endast äro tillämpliga i afseende å utslag, hvarigenom någon blifvit dömd till straffarbete eller till fängelse, men icke, äfven för det fall att samtliga parter förklara sig med utslaget nöjda beträffande utslag, hvarigenom någon blifvit ålagd disciplinstraff.

Stockholm i krigsfiskalskontoret den 8 mars 1901.

G. A. Björkman.

Vidimeras:

N. F. Bergenfeldt.

G. Halldén.

Rätt afskrifvet, intyga:

G. Swanbeck.

E. Lithman.
